

Отварам врата, они су ту, мирни, погледа упућених у непознатом правцу.
Свако има свој неоткривени свет.
„Добро јутро“, пожелим им. Нема одговора, не могу се сви одмах сетити.
Пожелели би и они мени „добро јутро“, то знам, али... само ме тужно и беспомоћно погледају.

У очима им слутим исчекивање. Понеко се обрадује неком свом, а неки опет не препознају чак ни најмилије, али мени се чини да мене препознају, да ми се обрадују, крајичком ока насмеше. Већина ме је заволела, иду ми у загрљај, љубе ме, додирују. У нечијим очима слутим и љубомору. Осете пажњу коју им пружам, препознају део мене који припада њима, а то је стрпљење и брига.
Допустим себи да се нађем у њиховом изгубљеном, зачараном свету прошлости и успомена за које више не знају да ли су успомене, или њихова садашњост.
Некима сам мајка, некима сестра, ћерка, а некима и жена. Не љутим се, јер имам част да постајем, ничим заслужено, део њиховог живота, неко њима важан и драг.
Знам да желе љубав, пажњу, стрпљење, осмех, друштво, зато заједно пијемо кафу и чај, причамо и певамо.

Ето, то је моје друштво о којем здушно бринем и не бих га мењала нипошто!

РАДОВАНКА ВИЈУК,
неговатељица Одељења за дементне дома у Футогу